Genesis 35:16-20

וַיִּסְעוּ מָבֵּית אֵׁל וַיְהִי־עָוֹד כִּבְרַת־הָאֶָרֶץ לָבְוֹא אֶפֶּרֶתָה וַתַּלֶּד רָחֵל וַתְּקָשׁ בְּלִדְתָּה:

They set out from Bethel; but when they were still some distance short of Ephrath, Rachel was in childbirth, and she had hard labor.

וַיָּהִי בְהַקְשֹׁתָה בְּלִדְתָה וַתֹּאמֶר לָה הַמְיַלֶּדֶת אַל־תִּירְאִי כִּי־גַם־זֶה לָךְ בֵּן:

When her labor was at its hardest, the midwife said to her, "Have no fear, for it is another boy for you."

וַיְהָין בָּנְיָמֶין; בְּנִימֶין, בְּפְשָׁהֹ כִּי מֶׁתָה וַתִּקָרָא שְׁמִוֹ בֶּן־אוֹנֵי וְאָבֵיו קָרָא־לִוֹ בִנְיָמֵין;

But as she breathed her last—for she was dying—she named him Ben-oni; but his father called him Benjamin.

וַהָּמָת רָחֵל וַתִּקְּבֶר בָּדֶרֶךְ אֶפְרֶׁתָה הָוֹא בֵּית לֻחֶם:

Thus Rachel died. She was buried on the road to Ephrath—now Bethlehem.

נַיַצְבָר מַצֵּבָה עַל־קְבַרְתָה הָוֹא מַצֶּבֶת קְבַרְת־רָחֻל עַד־הַיְּוֹם:

Over her grave Jacob set up a pillar; it is the pillar at Rachel's grave to this day.

Jeremiah 31:14-16

בָּה וּ אָמֵר יְהוֹה קוֹל בְּרָמָה וִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּלִים רָחֻל מְבַבָּה עַל־בָּגֵיה מְאֲנָה לְהִנָּחַם עַל־בָּגָיה כִּי אֵינְנוּ:

Thus said the LORD: A cry is heard in Ramah— Wailing, bitter weeping— Rachel weeping for her children. She refuses to be comforted For her children, who are gone.

בָּה וּ אָמֵר יְהֹוָה מִנְעִי קוֹלֵדְ מָבֶּכִי וְעֵינַיִדְ מִדְּמְעֶה כִּי ゚נֵשׁ שָׂבֶר לְפְעַלְּתַדְ נְאָם־יְהֹוָה וְשָׁבוּ מֵאֶרֵץ אוֹיֵב:

Thus said the LORD: Restrain your voice from weeping, Your eyes from shedding tears; For there is a reward for your labor —declares the LORD: They shall return from the enemy's land.

וַיֵשׁ־תִּקָוָה לְאַחַרִיתַדְּ נְאָם־יְהָוֶה וְשָׁבוּ בָנִים לִגְבוּלָם:

And there is hope for your future —declares the LORD: Your children shall return to their country.

בכל מקום שגלו [ישראל] - שכינה עמהן.

גלו למצרים - שכינה עמהן שנאמר:(שמואל א, ב כז) *'הנגלה נגליתי לבית אביך בהיותם* במצרים *'* וגו'.

גלו לבבל - שכינה עמהן שנאמר: (ישעי מג יד) *ילמענכם שלחתי בבלה',* ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן שנאמר: (דבי ל ג) <mark>יושב ה' אלהיך את שבותך</mark>'. תלמוד בבלי, מגילה כט עייא

Shechinah

Every place to which they [Israel] were exiled the Shechinah went with them. They were exiled to Egypt and the Shechinah was with them, as it says, *I revealed myself to your father's house when they were in Egypt.* (I Sam. 2:27). They were exiled to Babylon, and the Shechinah was with them, as it says, *for your sake I was sent to Babylon.*(Isa.43:14) And when they will be redeemed in the future, the Shechinah will be with them, as it says, *Then YHVH your God will return [with] your captivity.*(Deut 30:3)
Bayli, Tractate Megila 29a

רי משה קורדובירו (צפת מאה 16) אלימה, עין יעקב, תמר א, פרק ג.

אנו גורמין במעשינו יחודה או פירודה או רחמיה.

כי המלכות היא הנטרדת עמנו, עולה עמנו ויורדת עמנו, נגאלת עמנו וגולה עמנו. והיא הדבקה תמיד עמנו, לא תפרד בשום אופן בעולם. והיא השוכנת אתנו.

Rabbi Moshe Cordovero (16th cent. Tzefat) Elima

For Shechinah (*Malchut*) is the one who is expelled/moves with us, ascending with us and descending with us,
Redeemed with us and exiled with us
She is the one united with us always,
never separated from us under any circumstance
She dwells with us.
Our deeds cause her union or separation or mercy

שכינה – הסתכלות

השכינה הי אם הבריאה כולה, אימו של העולם התחתון ביחוד, אימם של בני ישראל, אימו של כל יחיד, אם אוהבת, מרחמת-מנחמת, מצלת-גואלת.

ובשפת המקובלים: אימא עילאה – בינה, אמא תתאה – מלכות, כנסת ישראל, מטרוניתא, עולימתא שפירתא, איילת השחר, רחל, בת, ארץ עליונה, חכמה שלמה, אמירה, דיבור והרבה כיוצא באלו.

ואנו, אחרוני אחרונים, יתמי דיתמי, בני הצער אשר כמוהו לא היה, בני הצרות אשר כמוהן לא ראה עד היום גם העם המלומד בצרות, אודים מוצלים מן השחיטות ומן הפוגרומים, אנו הצמאים וכמחים לגאולה ורק לגאולה – מניחים אנו את ה'בינה' ואת יחכמת שלמה' ואת ה'דיבור' ואת ה'הנהגה' ועינינו תועות ומבקשות את האם, את רחל המבכה על בניה, את איילת השחר, אותה עולימתא שפירתא המתחננת בעדנו ובעד העולם כולו, המביאה גאולה לנו ולכל המדוכאים.

Hillel Zeitlin

Shekhinah – A Meditation

The *Shechina* is the mother of all of creation, the mother of the lower world especially, the mother of all the children of Israel, the mother of every individual, a loving, compassionate, comforting mother, a savior-redeemer.

And in the language of the Kabbalists: Supernal Mother is *Binah*; Lower Mother is *Malhchut*/the kingdom, *Knesset Yisrael*/Assembly of Israel, Lady/Matron, beautiful maiden, the doe of the dawn, Rachel, daughter, higher earth, Wisdom of Solomon, speaking, speech, and more like these.

And we, the last of the last, orphans amongst orphans, children of unprecedented suffering, children of misfortunes of a magnitude that even a people all too familiar with pain has never previously known, firebrands salvaged from slaughters and pogroms, we who thirst and yearn for redemption and only for redemption – we let go of *Binah* and Wisdom of Solomon and speech and leadership and our eyes seek and search for the mother, for Rachel weeping for her children, for the doe of the dawn, the beautiful maiden who beseeches on our behalf and on behalf of the entire world, who brings redemption to us and to all those who are oppressed. (1908)

The New Colossus

Not like the brazen giant of Greek fame,
With conquering limbs astride from land to land;
Here at our sea-washed, sunset gates shall stand
A mighty woman with a torch, whose flame
Is the imprisoned lightning, and her name
Mother of Exiles. From her beacon-hand
Glows world-wide welcome; her mild eyes command
The air-bridged harbor that twin cities frame.
"Keep, ancient lands, your storied pomp!" cries she
With silent lips. "Give me your tired, your poor,
Your huddled masses yearning to breathe free,
The wretched refuse of your teeming shore.
Send these, the homeless, tempest-tost to me,
I lift my lamp beside the golden door!"

Emma Lazarus November 2, 1883

The Banner of the Jew

Wake, Israel, wake! Recall to-day
The glorious Maccabean rage,
The sire heroic, hoary-gray,
His five-fold lion-lineage:
The Wise, the Elect, the Help-of-God,
The Burst-of-Spring, the Avenging Rod.

From Mizpeh's mountain-ridge they saw
Jerusalem's empty streets, her shrine
Laid waste where Greeks profaned the Law
With idol and with pagan sign.
Mourners in tattered black were there,
With ashes sprinkled on their hair.

Then from the stony peak there rang
A blast to ope the graves; down poured
The Maccabean clan, who sang
Their battle-anthem to the Lord.
Five heroes lead, and following, see,
Ten thousand rush to victory!

Oh for Jerusalem's trumpet now,

To blow a blast of shattering power,

To wake the sleepers high and low,

And rouse them to the urgent hour!

No hand for vengeance—but to save,

A million naked swords should wave.

Oh deem not dead that martial fire,
Say not the mystic flame is spent!
With Moses' law and David's lyre,
Your ancient strength remains unbent.
Let but an Ezra rise anew
To lift the Banner of the Jew!

A rag, a mock at first—erelong,
When men have bled and women wept
To guard its precious folds from wrong,
Even they who shrunk, even they who slept,
Shall leap to bless it, and to save.
Strike! for the brave revere the brave!